

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Ἰ' ρα φ εἶ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλικπερ κα. « Ἐστίας »

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί γίνεται τὸ Ἄσυλον τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης; — Τὸ χρυστάλλινο παλάτι (ἐκ τῶν τοῦ Jules Bois, ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἐντυπώσεις ταξιδίου. Ἀπὸ Κετίνης εἰς Μεσσηνίαν. — Τὸ Βέλο καὶ τὸ Ποδηλάτων (ὑπὸ κ. Baudry de Sonnier. — Κινεζικοὶ γάμοι (ἐκ τῆς « Ἱστορίας τῆς Γυναίκος ». — Πρὸς τὴν νεκρὰν ἐξαδέλφην μου (ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ :

Τοιαύτην ἐρώτησιν προέβαλε κατ' αὐτὰς ἐσπερινὴ συνάδελφος, περὶ τοῦ Ἄσυλου τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης. Τὸ Ἄσυλον ὑπάρχει πάντοτε, ἀπαντῶμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἐδέησε νὰ μεταβάλλῃ πρόγραμμα καὶ νὰ προορισθῇ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν τάξιν τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι καὶ αἰσθάνονται περὶ τὸ ἄλλοττον τὴν ἀνάγκην νὰ τίθενται ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ καὶ ὀλιγωτέρας δυσχερεῖας παρουσιάζει ἢ ἐν αὐτῷ διαμονῇ των.

Β.θαιῶς ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς ιδρύσεως τοῦ Ἄσυλου θὰ ἦτο εὐεργετικὸς διὰ τὰς ὑπηρετριάς, ἐὰν ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ, ἐὰν κοινωνία καὶ πολιτεία καὶ αὐταὶ δὲ περὶ ὧν πρόκειται καὶ ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ὁποίων ιδρύθη ἤθελον νὰ βοηθήσουν τὰς συλλαβούσας τὴν ιδέαν τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ κυρίας. Δυστυχῶς οὐδεὶς συνεκινήθη, οὐδεμία ἐκ τῶν πολυπληθῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι καθ' ἑκάστην παραπονοῦνται διὰ τὴν ἀτέλειαν τῆς ὑπηρεσίας των, ἀνεγνώρισε τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἄσυλου ὡς ἀναγκαίαν καὶ εὐσυνειδήτως ἐνόησε νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτό.

Τὸ Ἄσυλον ἐξελέγη παρὰ τῶν πολλῶν ὡς ἐν ἐπὶ πλέον μειτικὸν γραφεῖον, πρὸς τὸ ὅποιον ὅμως δὲν κατέβαλον τὸ πρὸς τὰ ἄλλα γραφεῖα ὀριζόμενον πεντάδραχμον διὰ τὴν μίσθωσιν ἐκάστης ὑπηρετριάς. Ἡ ἠθικὴ ἐπιβλέψις τῆς ὑπηρετριάς παρὰ τοῦ Ἄσυλου, ἢ συνεννόησις τῶν κυριῶν τοῦ συμβουλίου μετὰ τῆς ἐκμισθούσης τὴν ὑπηρετρίαν, ἢ μὲρῶσις

αὐτῆς, ὅλα αὐτὰ δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ ἐννοηθοῦν καὶ οὔτε παρὰ τῶν κυριῶν, οὔτε παρὰ τῶν ὑπηρετριῶν.

Διότι τὸ Ἄσυλον εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ιδρύσεώς του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δημιουργηθῇ ὡς διὰ μαγικῆς τινος δυνάμεως λεγεῶνα καλῶν καὶ ἐντίμων ὑπηρετριῶν, ἀλλ' ἠδύνατο σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν οἰκογενειῶν νὰ διακρίνῃ τὰς καλὰς καὶ ἐντίμους τοιαύτας, τὰς ὁποῖας καὶ ὑπὸ εὐθύνην του νὰ συνιστᾷ, νὰ κατορθώσῃ δὲ τὴν βελτιωθῆναι καὶ κατ' ὀλίγον μὲρῶσι καὶ τῶν λοιπῶν δι' ἀγρύπνου καὶ αὐστηρᾶς ἐπιβλέψεως καὶ πάλιν τῇ συνδρομῇ τῶν οἰκογενειῶν, παρ' αἷς ὑπηρετοῦν.

Ἄλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἀπητήτο καλὴ θέλησις, ὅχι μόνον παρὰ τοῦ συμβουλίου τοῦ Ἄσυλου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν κυριῶν καὶ παρὰ τῶν ὑπηρετριῶν. Ἄν καὶ αἱ τελευταῖαι αὗται εἶναι αἱ ὀλιγότερον ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἀπτυχίαν, ἀποῦ, ὡς εἶναι γνωστὸν, οὔτε μὲρῶσι ἀρκετὴν, οὔτε νοημοσύνην ἔχουν, ὥστε νὰ διακρίνουν τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, διὰ νὰ ἀποφύγουν τοῦτο καὶ νὰ ἐπιδιώξουν ἐκεῖνο.

Ἄλλ' αἱ οἰκογενεαὶ, παρ' αἷς τὸ Ἄσυλον ἐτοποθέτησεν ὑπηρετριάς, ἠθέλησαν καὶ — ἐκτὸς ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀριθμουμένων ἐξαίρεσεων — νὰ ἀκούσουν περὶ μορφώσεως, περὶ ἀνθρωπισμοῦ, περὶ ἠθικῆς ἐπιβλέψεως, περὶ συνεννόησεως μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ τοῦ Ἄσυλου; Ὅσακις κατὰ τὸ πρῶτον τῆς ιδρύσεως τοῦ Ἄσυλου ἔτος ἡ διευθύντρια ἔκρυσσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας, παρ' ἣ εἶχε τοποθετήσῃ ὑπηρετρίαν καὶ ἐζήτησε νὰ μᾶθη παρὰ τῆς κυρίας περὶ τῆς διαγωγῆς τῆς ὑπηρετριάς, ποῖαν ἀπάντησιν στερεότυπον ἔλαβεν; Ἡ κυρία δὲν εἶναι ἐδῶ, ἢ ἡ κυρία δὲν ἔχει καιρὸν. Καὶ ὅμως εἶχον ὀρισθῆ αἱ ὥραι τῆς τοιαύτης ἐπισκέψεως καὶ ἐὰν αἱ κυρίαὶ ἤθελαν νὰ συντελέσουν εἰς βελτίωσιν τοῦ κλάδου αὐτοῦ, ἠδύνατο δὲ νὰ θυσιάσουν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καθ' ἑβδομάδα ἢ κατὰ δεκαπενθήμερον διὰ τοῦτο. Ἐὰν δὲ σπανιώτατα μετὰ τῶν

ἐκατὸν μίαν ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν ἐπίσκεψιν, αὕτη θὰ εἶχε παράπονα, δικαιολογημένα ἢ ἀδικαιολόγητα, ἀδιάφορον, καὶ ἐνόει νὰ ἐκσπᾶσθαι τὴν ὀργὴν τῆς κατὰ τοῦ Ἀσύλου, τὸ ὅποσον χαλοῦσε τὰς ὑπηρετίας, διότι ταῖς εἶχε κρεβάτια καθαρά νὰ κοιμῶνται, ὅσας ἡμέρας ἔμεναν ἐκεῖ καὶ τόσα ἄλλα διότι τῆς αὐτῆς περιωπῆς.

Τὸ μέτρον λοιπὸν ἀπεδείχθη ἀνεφαρμόσιμον. Παρεκλήθησαν τότε αἱ κυρίαι, πρὸς ἃς ἐδίδοντο ὑπηρετικαί, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτων νὰ δίδωσι πιστοποιητικὸν καλῆς ἢ κακῆς διαγωγῆς, ἢ ἐργατικότητος, ὅπως τὸ Ἄσυλον ἐν συνειδήσει, ὅπως δὴποτε, δύναται νὰ συνιστᾷ τὰς καλὰς ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ τί συνέβη; Κυρίαι αἱ ὁποῖαι εἶχαν τὴν βεβαιότητα ὅτι αἱ ὑπηρετικαὶ ἔκλεπταν, ἢ ὅτι ἦσαν ἀνήθικοι καὶ διεφθαρμένοι, ἢ ὅτι ἦσαν ὀκνηροὶ ἢ ἀδέξιοι ἐφωδίαζαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχώρησός τας ὑπηρετίας αὐτὰς διὰ συστατικῶν ἀρίστης διαγωγῆς καὶ ἐν πάσῃ τελειότητος καὶ τὸ Ἄσυλον, βασιζόμενον εἰς τὰς τοιαύτας συστάσεις, ἐτοποθετεῖ αὐτὰς ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνης. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀπάτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀνακαλυφθῆ καὶ τὸ Ἄσυλον, ἀπατώμενον, πρὸς τὸ αὐτὸ ἀπατῶν καὶ φυσικῶς μειούμενον εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ κοινοῦ. Εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἦν αἱ σύμβουλοι ἀπηύθυναν πρὸς τὰς κυρίας αὐτὰς, ἐλάμβανον τὴν ἀπάντησιν: *Ἐκλαίει καὶ τὴν ἐλπιήθηκα.* Ἡ τί με ἔμελλε; Ἡ ἐγὼ θὰ διορθώσω τὰς ὑπηρετίας;

Ἀλλὰ τὸ Ἄσυλον, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε ἀπὸ τὰς κυρίας, ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τοιοῦτον ἀπὸ τὰς ὑπηρετίας, ὅχι ἀπλῶς ἐκ καλῆς τῶν προαιρέσεως, ἢ ἐκ τῆς συνειδήσεως ὅτι ὑπηρετοῦν ἐκαστὰς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὕψους συμπεριφορῆς, τοῦ μόνου ἐξασκοῦντος ἀμεσώτερον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν ἐν γένει τάξεων. Ὁρίσθησαν λοιπὸν ἀρχῆθεν βραβεῖα χρηματικὰ διὰ τὰς ὑπηρετίας, αἱ ὁποῖαι ἔμεναν ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν καὶ τιμητικὰ δι' ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἔμεναν ἐν μόνον ἔτος. Κατὰ τὴν ἐορτὴν δὲ τῆς προστάτιδος τοῦ Ἀσύλου Ἀγίας Αἰκατερίνης διοργανώοντο πανηγυρίαι, καθ' ἣν προσεκαλοῦντο κυρίαι καὶ ὑπηρετικαί, μετὰ δὲ τὸν ψαλλόμενον Ἀγιάσμον καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ρήτωρ ἀρχιεπίσκοπος Σ. Καβασιανὸς καὶ ἡ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ἀσύλου ἐξῆραν ἐκάστοτε τὸν σκοπὸν τῆς ἰδρύσεώς του, ἀνεπτύσσον τὴν ἀνάγκην τῆς μορφώσεως καὶ ἠθικοποιήσεως πάσης ἐργαζομένης γυναικὸς, ἐπλεκαν τὸ ἐγκώμιον τῆς ἐργασίας καὶ ἐβράβευαν τὰς ὑπηρετίας, αἱ ὁποῖαι εἶχον συμμορφωθῆ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ διατασσόμενα.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ἐορτὴ δὲν ἐσκόπει μόνον τὴν βράβευσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν συγκέντρωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ὑπηρετιῶν καὶ κυριῶν, καὶ τὴν μεταξὺ τῶν πρώτων ἀναπτυσσομένην ἑμιλλαν καὶ τὴν μεταξὺ τῶν δευτέρων συνάφειαν μετὰ τοῦ Ἀσύλου. Ἐν τούτοις καὶ τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπετυγχάνετο, διὰ τὴν ἀκηδεῖαν καὶ ὀλιγομίαν καὶ πάλιν τῶν κυριῶν. Μεταξὺ διακοσίων κεκλημένων προσήρχοντο κυρίαι τρεῖς ἢ τέσσαρες καὶ μεταξὺ ἰσαριθμῶν ὑπηρετιῶν πέντε ἢ ἕξ. Αἱ λοιπαὶ δὲν ἤρχοντο, διότι ἦτο πρῶτ', καὶ αἱ κυρίαι δὲν ταῖς ἐπέτρεπον ἐξοδόν. Ἐδόθησαν λοιπὸν βραβεῖα καὶ ἐκατὸν πενήντα καὶ πενήντα δρ. καὶ μετὰ τὰς, ἀλλὰ μόνον ἢ λαμβάνουσα ὠφελεῖτο, διότι αἱ ἄλλαι οὔτε ἤξευραν κἄν τί εἶχε συμβῆ.

Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶχον ὀρίσει νὰ προσέρχωνται αἱ ὑπηρετικαὶ αὐταὶ εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον διὰ νὰ μορφώνωνται, λαμβάνουσαι ἰδέαν τῶν πρὸς ἐκαστὰς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ πρὸς τὸν θεὸν κηθηκόντων τῶν; Μήπως δὲν ὀρίσαμεν βραδύτερον νὰ προσέρχωνται ὅσαι ἠθελαν εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον, ἵνα λαμβάνουν μαθήματα μαγειρικῆς, κατὰ τὰς δι' αὐτὰς ὀριζόμενας ὥρας;

Ποῖαι καὶ πόσαι προσῆλθον εἴτε εἰς τὸ πρῶτον, εἴτε εἰς τὸ δεύτερον; Καὶ μήπως δὲν ἀνελάβομεν τὴν ὑπεράσπισιν ἐκείνων, ὅσαι τοῦτον ἠδικοῦντο παρὰ τῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες κατεκράτουν τοὺς μισθοὺς τῶν καὶ ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἀπειρίαν τῶν; Μήπως δὲν ἐπαλαίσαμεν ἐπὶ ἐξαιτίαν ὅλην, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐπὶ τέλους ὁ σκοπὸς μας ἦθελε κατανοηθῆ; ὅτι ὑπηρετικαὶ καὶ κυρίαι ἠθελον ἐπὶ τέλους συμμορφωθῆ; ὅτι κοινωνία καὶ πολιτεία ἠθελον ἐπὶ τέλος ἀφωπνισθῆ καὶ μᾶς παράσχῃ τὴν ὑποστήριξιν τῶν; Καὶ δὲν ἐζητήσαμεν ἐπανειλημμένως τὴν συνδρομὴν τῆς Ἀστυνομίας, ἵνα διὰ σχετικῶν διατάξεων τῆς διευκολύνῃ τὸ ἔργον μας; Ποῖος μᾶς ἤκουσε; Ποῖος μᾶς συνέδραμε; Ποῖος κἄν μᾶς ἐνεθάρρυνε;

Ἡ μήπως κἄν ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ καταβάλουν τὴν ἐξάδραχμον ἢ δωδεκάδραχμον ἐτήσιαν συνδρομὴν τῶν, ἐκτὸς ἐξεραίσων, τὰ μέλη πρὸς ἃ παρεῖχε τὸ Ἄσυλον καθ' ὅσον τὸ ἔτος τὰς ὑπηρεσίας του; Μήπως ὁ Δῆμος ἢ ἡ Κυβέρνησις ἢ ἡ Ἐκκλησία ἔπραξε τι, ὑπὲρ αὐτοῦ; Πῶς νὰ συντηρηθῆ λοιπὸν; Ποῦ νὰ εὔρη τὸ Συμβούλιον τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του; Ἄλλως τε καὶ ἀφοῦ ἀπηλίπισθη περὶ πάσης βελτιώσεως, δικαίως τοῦλάχιστον νὰ μὴ παράσχῃ ἀποκλειστικῶς τὴν στέγην τοῦ πρὸς ἄλλην τάξιν ἐργαζομένων κοριτσιῶν, ὑπὲρ ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπίσης εἶχε προβλέψει καὶ ὑπὲρ ὧν ἐπέτυχεν ὁ σκοπὸς του; Ἡ ἐργασία ἢ ἐρχομένη εἰς τὰς Ἀθήνας, ἵνα μάθῃ τέχνην τινὰ καὶ διημερεύουσα εἰς τὰς ἐργοστάσια, τῆς ὁποίας ἡ ἡλικία ποικίλλει ἀπὸ δέκα ἕως δέκα ὀκτώ ἐτῶν δὲν εἶναι ἀξία προστασίας καὶ ἠθικῆς περιθάλψεως;

Τὸ Ἄσυλον δὲν ἐκπληροῖ ἐπίσης ὑψηλὸν προορισμόν, χορηγοῦν ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς τὴν ἡμέραν στέγην καὶ τροφὴν ὑγιεινὴν καὶ δίκαιαν καὶ περιθάλψιν καὶ στοργὴν μητρικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν καὶ νοσηλείαν καὶ φάρμακα εἰς τὰ ἀτυχεῖα αὐτὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἐτοιμάζονται νὰ κατέλθουν εἰς τὸν τρομερὸν καὶ ἐπίπονον ἀγῶνα τῆς ζωῆς; Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κατηγορίαν ἀκόμη τῶν ἐκπαιδευομένων ἐν Ἀθήναις κορασιῶν καὶ μὴ δυναμένων νὰ καταβάλουν τὰ ἐξ ὀγδοήντα καὶ ἐκατὸν δρ. τροφεῖα εἰς τὰ Παρθενωγαγεῖα, τὸ Ἄσυλον δὲν εἶνε εὐεργετικόν; Περιορίζεται λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὰς δύο αὐτὰς κατηγορίας τῶν ἐργαζομένων, μέχρις οὗ οἰκογενεῖαι, κοινωνία καὶ πολιτεία δυνηθῶν νὰ κατανοήσουν τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τοῦ δι' αὐτοῦ προσεγγιζομένου καλοῦ καὶ τῆς παράσχουν τὰ μέσα, ἵνα συνεχίσῃ τὸ εὐεργετικὸν ἐπὶ τῶν ὑπηρετιῶν ἔργον του, τὸ ὅποσον μετ' ἀληθοῦς πόνου ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ ἐπὶ τινι καιρῶν.

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟΝ ΠΑΛΑΤΙ

Ἐπεστρέφομεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον αἱ δύο μου ἀδελφαὶ καὶ ἐγώ. Ἦτο Ἰανουάριος καὶ ἡ χιὼν ἐπιτετε πυκνὴ ἀπὸ τῆς προτερίας. Ὁ κῆπος χιονισμένος καὶ εἰς τὰ ὑψικύρφα δένδρα του καὶ εἰς τὴν χαμηλὴν χλόην του ἀπετέλει θέαμα κα-

ταπληκτικῶς εὐμορφον. Σταλλακτῆται πολυέδροι ἀνηρτῶντο ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ἡ καλύβη τοῦ σκύλλου μας ἐφαίνετο σκεπασμένη ὡς ἀπὸ λευκὴν ἀλουργίδα. Ἡ παιδικὴ φαντασία μας ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ἐργάζεται. Ὁνειροπολήσαμεν νὰ οἰκοδομήσωμεν καὶ ἡμεῖς κἄτι νέον καὶ ἰδεῶδες, μετὰ τὴν λευκὴν καὶ ἀγνήν ἐκείνην ὕλην, μετὰ τὸ εὐθραστον καὶ δροσερὸν ἐκεῖνο στοιχεῖον, τὸ ὅποσον ὁ οὐρανὸς ἀφίνει νὰ πίπτῃ εἰς τὴν γῆν διὰ τοὺς μικροὺς δεκαετείς οἰκοδόμους. Ἐσηκώσαμεν τὰ μακίλια μας, ἐτυλίξαμεν καλὰ τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς λαίμους μας καὶ ἤρχισαμεν νὰ ἐργαζόμεθα ὡς ἐργάται ἐντελῶς πρωτότυποι εἰς τὸ εἶδος τῶν.

Βαθυμῶν καὶ κατ' ὀλίγον ἐγὼ ὑπὸ τοὺς δεξιούς δακτύλους μου ἔκαμα νὰ ἰδρῶθῃ ἐν ὄρατον παλάτι μετὰ πλατείας στήλας εἰς τὴν πρόσοψιν του. Τὸ εἶχα πολλὰκις ὀνειρευθῆ τὸ παλάτι αὐτό, εἰς τὸ ὅποσον εἶχα φαντασθῆ ὅτι θὰ εἰσπρῶμι μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν μικρὰν κόρην τῆς γειτονίσεως μας, ἐνδεδυμένη καὶ αὐτὴν ἀπὸ χιονισμένον φόρεμα ἢ ἀπὸ χιονισμένον πτερὰ κύκνου. Ἡ μικρὰ αὐτὴ γειτονίσσα ἤρχετο καὶ μᾶς ἔβγαζε τὴν γλωσσάν τῆς, ὅσαςκις δὲν ἐδάγκανε μίαν τεραστίαν φέταν ψωμί, ἀλειμμένην πάντοτε μετὰ γλυκῶ.

Μεγάλῃ λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ μου, ὅταν εἶδα νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρόν μου αὐτό, τὸ παλάτι μου δηλαδὴ ὑψωμένον μετὰ τὰς λευκάς του στήλας καὶ τόσον μεγάλο, ὥστε νὰ ὑπερκίνη καὶ τὴν κεφαλὴν μου καὶ τὰ χέρια μου, ὅσον καὶ ἂν τὰ ἐσήκωνα ὑψηλὰ διὰ νὰ προσθέσω ἀκόμη ὀλίγον χιόνι εἰς τὴν κορυφὴν.

Εἶχα ἐργασθῆ μετὰ τὴν μέθην, ὥστε δὲν εἶχα κἄν παρατηρήσει τί ἔκαμνεν ἢ ἀδελφὴ μου. Ποία λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ κατάπληξις μου, ὅταν στραφείς πρὸς αὐτὴν εἶδον ἑτοιμὸν τὸ ἐκ χιόνος ἀγγεῖμα τῆς μικρᾶς γείτονος. Δὲν ἔλειπε τίποτε οὔτε ἡ κολοσσαία φέτα τοῦ ψωμοῦ εἰς τὴν δεξιὴν χεῖρα, οὔτε ἡ εὐμορφὴ τῆς γλώσσας βγαλμένη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς, τὸ ὅποσον ἦτο λευκὸν ὡς ὄλον τὸ ἀπὸ χιόνι στόμα τῆς. Ἠρχίσαν νὰ κτυπῶ τὰ χέρια μου ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ μετ' ὀλίγον εἶπα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου: Ἄκουσε· τώρα τοῦ ὁ πατέρας δὲν εἶναι ἐδῶ θὰ πανδρευθῶ τὴν μικρὰν γειτονίσσαν. Ἐγὼ θὰ τὴν πιάσω ἀπὸ τὸ ἀξιοτερόν χέρι, ἐγὼ θὰ τὴν σπρώχνῃ ἀπ' ὀπίσω διὰ νὰ μὴ σπᾶσθαι καὶ ἔτσι θὰ ἔμβωμεν μαζὴ εἰς τὸ ὄρατον κρυστάλλινον παλάτι, τὸ ὅποσον ἐπίτηδες ἔκτισα καὶ εἰς τὸ ὅποσον θὰ μείνωμεν ὅλην μας τὴν ζωὴν.

Φεῦ! Πόσον δίκαιον εἶχαμεν νὰ ζητῶμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς μας!... Πρὸς δυστυχίαν μας ἐπικυρῶθη πολὺ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Μόλις εἶχαμεν ἀρχίσει τὴν σοβαρὰν γαμήλιον τελετὴν καὶ ἰδοὺ ἡ τραχεῖα καὶ ἀπειλητικὴ φωνὴ του ἔφθασε μέχρις ἡμῶν. Ἐπρεπε νὰ ἀφήσωμεν ἀμέσως καὶ τὸ μαγικὸν παλάτι καὶ τὴν ἀγαπημένην μικρὰν γειτονίσσαν καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν πραγματικὴν οἰκίαν, ὅπου ὅλα τὴν στιγμὴν ἐκείνην μᾶς ἐφαίνοντο σκοτεινά. Ἡ ἐσπῆ τῆς βραχέως χειρὸς του συνεκλόνησεν ὄλον μου τὸ σῶμα. Ἀλλὰ δὲν ἔκλαυσα τόσον διὰ τοῦτο, ὅσον διὰ τὴν ἱερὸσυλον δικταγὴν, ἢ ὁποῖα ἐδόθη εἰς τὴν ὑπηρετίαν. Χύσε ἀμέσως ἕνα καζάνι ζεστὸ νερὸ εἰς τὰ βραμερὰ αὐτὰ κατασκευάσματα. Πῶς! θὰ ἀπέθνησκε λοιπὸν τόσον γρί-

γορα ἢ ἰδεῶδες; λευκὴ ἐκείνη μνηστὴ μου; Πῶς θὰ καταδαφίζετο λοιπὸν ἀμέσως τὸ κρυστάλλινον παλάτι μου, μετὰ τὴν ὄρατιαν ἐκ στήλων συστοιχίαν του! ὦ! πόσον ἔκλαυσα, πόσον πικρὰ δάκρυα ἔχυσα!

Ἡ μητέρα μου, τὴν ὁποῖαν ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τόσον λεπτήν, μετὰ τὰ μάτια τῆς τὰ βραχέα, τὰ σκοτεινά, εἰς τὰ ὁποῖα διεσταυροῦντο καὶ συνηλλάσσοντο αἱ ἀκτίνες τῆς ἀγάπης καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ πόνου, ἦτο ὀλίγον ὑπερῆφανος, ἀλλὰ καὶ τόσον στοργικὴ· οὐδέποτε ὠμίλει πρὸς τὸν πατέρα μου χωρὶς ὀλίγον ἀνυπομονησίαν καὶ ὀλίγον ἐν ταῦτῳ ταρχήν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις, ὡς βροντὰς προσημαινούσας καταγίγδα.

Νομίζω ὅτι βλέπω ἀκόμη τὴν ἐξῆσιν τοῦ πατρὸς μου. Ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀσπονδότερος ὄλων μας ἐχθρὸς. Ἐπαναβλέπω τὰς κακὰς λάμψεις τῶν ματιῶν του. Εἰς τὰς ἐπιεικεῖς παρατηρήσεις, εἰς τὴν γλυκεῖαν προστασίαν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡ μήτηρ μας ἐτόλμησε νὰ προστατεύσῃ τὰ ἀσθενικά μας ὄνειρα, ὁ πατήρ μας ἀπῆντα διὰ χυδαίας ἐκφράσεως ὀργῆς.

Τί ἐτόλμησε λοιπὸν νὰ ἐκστομίσῃ ἢ δυστυχίς, ὥστε νὰ κινήσῃ οὕτω τὴν ἀγανάκτησίν του; Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόησε τὸν τρόπον, ὅφ' οὐ εἶχον καταληφθῆ, τὴν παρέσυρεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου δὲν ἠκούσαμεν πλέον ἢ βροντεροῦς μηχανημάτων, διακοπτομένους ἀπὸ μακροῦς λυγμούς.

Μόνον μετὰ μίαν ὥραν εἰσῆλθα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς μου. Τὰ μεγάλα τῆς μάτια ἦσαν βαθουλωτέρα τώρα καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐξέφραζε μῖτος καὶ ἀπελπίσιν ἐν ταῦτῳ. Ἐρρίθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μετὰ τὸ πρόσωπόν μου κρυμμένον εἰς τὸ φόρεμά τῆς, διὰ νὰ μὴ βλέπω, διὰ νὰ μὴ ἐνοῶ τὸν μέγα αὐτῆς πόνον. Καὶ ἐνῶ τὴν ἐφιλοῦσα τῆς ἔλεγα, σιγά, σιγά· τί τοῦ εἶπες λοιπὸν τοῦ κακοῦ αὐτοῦ πατέρα μας, διὰ νὰ σὲ συγχύσῃ τόσον;

Μὲ ἠένισε σιωπηλή, μετὰ τὸ βλέμμα ὡσεὶ προσηλωμένον εἰς τὸν παιδικὸν μου ἐγκέφαλον, ζητοῦσα νὰ ἐνοήσῃ, ἐὰν ἐκαταλάμβανα, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐνοήσω καὶ νὰ σιγήσω.

Καὶ τότε, ὡσεὶ ἐλαφρόνουςα τὸ βαρὺ στήθος τῆς, εἶπε. Τοῦ εἶπα ὅτι καὶ τὰ ἰδικά μου τὰ λευκὰ παλάτια, τῆς καυμένες μου τῆς ἐλπίδες καὶ τῆς εὐτυχίας, ἔτσι μοῦ τὰς κατεκρήμνισεν ἀνηλεῶς, ἡμέρα τῆ ἡμέρα καὶ ὥρα τῆ ὥρα, χωρὶς νὰ ἔχω πλέον οὔτε τὸ θάρρος, οὔτε τὴν δύναμιν νὰ τὰς ἀνοικοδομήσω. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐσιώπησεν. Ἐκύτταξα τότε ἀπὸ τὰ τζάμια τῶν παραθύρων. Τὸ ζεστὸ νερὸ εἶχον ἐντελῶς ἀποσυνθέσει τὴν ἰδεῶδη μνηστὴν μου καὶ τὸ μαγικὸν μου παλάτι, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἔρριπτε πάντοτε νερὸ χιόνι, τὸ ὅποσον ὁμοίωζε πάντοτε πρὸς τὰ ὄνειρα τῆς δεκαετοῦς ἡλικίας. Τότε ἀνεστέναξα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ εἶπα εἰς τὴν μητέρα μου: Βλέπεις, μαμμιά, μ' ὄλον αὐτὸ τὸ νέον χιόνι ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ ἀκόμη μαγικὰ τῆς φαντασίας ὄνειρα. Ἀλλ' ἐκείνη κινούσα τὴν κεφαλὴν. Τὰ ἰδικά μου ἐχάθησαν διὰ παντός, εἶπε, καὶ ὅλα αἱ χιόνες τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἤρχουν διὰ νὰ τὰ ἀνοικοδομήσουν.

(Ἐκ τῶν τοῦ Jules Bois)

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Ὁ Ποσειδῶν καὶ οἱ ἄνεμοι ἤρχισαν νὰ μᾶς γίνονται εὐ-
μενέστεροι. Τὴν τρικυμίαν καὶ τὴν καταίγιδα διεδέχθη διαρκῆς πλὴν γαλήνη καὶ οὐρανὸς καὶ θάλασσα ἡμιλλῶντο τίς νὰ δειχθῆ ὠραιότερος καὶ γλυκύτερος! Ὅρισθεῖσα ὥρα τῆς ἐκ Κατάνης ἀναχωρήσεώς μας ἦτο ἡ ἕκτη τῆς ἐπαύριον, ὅταν τὴν νύκτα ὁ πλοίαρχος ἔλαβε διαταγὴν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ μικρὰν τινα πόλιν εἰς τὴν ὀπισθεν ἀκριβῶς πλευρὰν τῆς Αἴτνης κειμένην, ὅπουθεν ἤθελε παραλάβῃ φορτίον οἴνων.

Τὸ πρῶτ' λοιπὸν ἀντὶ νὰ ἐξημερωθῶμεν εἰς Κατάνην, εὐρέθημεν αἶφνης πρὸ τῆς πόλεως Riposto. Ἡ ἐκπληξὶς ἐκεῖ ὑπῆρξεν εὐάρεστος. Ἡ πλευρὰ αὐτῆς Αἴτνης πλέει, κολυμβᾷ, κυριολεκτικῶς, εἰς τὸ πράσινον. Τὰ ἀμπέλια ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν θάλασσαν σχεδὸν καὶ ἀνεβαίνουν μετὰ χιλίους ἐλιγμοὺς πρὸς τὰ ἄνω. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ στεφανώσουν αὐτὸν τὸν μέγαν κρατῆρα, καὶ θὰ σκεπάσουν τὸ χαῖνον στόμιον ἀπὸ τοῦ ὁποῦ τόσαι κατὰ καιροὺς ἐξερευγνύνται φλόγες. Νομίζει τις ὅτι ἡ Χλωρίς, ἡ σμαραγδοστολιμένη αὐτῆ τῶν ἀγρῶν θεότης, ἀρέσκειται ὡς ἡ πεταλοῦδα νὰ παίζει μετὰ τὰς φλόγας καὶ ὅτι αἱ Βακχίδες ἐξακολοθοῦν ἀγωνιζόμεναι τὸν ἀγῶνα τοῦ θεοῦ τῶν κατὰ τῶν Γιγάντων καὶ φαίνονται νικῶσαι καὶ τώρα, ὡς ἐνίκησαν καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα.

Τὸ θέαμα τῆς μικρᾶς πόλεως ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου εἶναι γραφικώτατον. Ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἀπὸ τῆς παραλίας μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς Αἴτνης πράσινον καὶ πάλιν πράσινον. Τὰ λευκὰ καὶ ποὺ καὶ ποὺ ἐρυθρὰ ἢ κίτρινα σπιτάκια εἶναι ἐγκατεσπαρμένα μέσα εἰς τὸ χλοερὸν, εἰς τὸ δροσερὸν ἐκεῖνο τοπεῖον, ὡς κοσμήματα ἀπὸ διαμάντια ἢ ἀπὸ ρουβίνια περιτριγυρισμένα ἀπὸ σμαράγδια. Τὸ ὄλον κλεισμένον εἰς τὸ γαλανὸν ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης. Ποῦ καὶ ποὺ κανὲν ὑψηλὸν κωδωνοστάσιον διαγράφει τὰς ὀξείας γραμμὰς του εἰς τὸν ἀέρα, σύμβολον τῆς βασιλευούσης τῶρα θεότητος.

Καμμία κίνησις, καμμία ζωὴ. Οὔτε σιδηρόδρομοι, οὔτε ἀμαξίαι, οὔτε κάρρα, οὔτε ζῶα, οὔτε κἄν ἄνθρωποι. Μόνον εἰς ἓν ὠρισμένον σημεῖον, ἐκεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν θάλασσαν, μία σειρά παραπηγμάτων, ὅλα τοῦ αὐτοῦ ὕψους, τοῦ αὐτοῦ σχήματος, τῆς αὐτῆς ἀρχιτεκτονικῆς, χρωματισμένα ὅλα μετὰ ὠχροκόκκινον χρῶμα, ἀνοικτὰ πρὸς τὴν πρόσοψιν, μετὰ ἄπειρον ἀπέραντον, ἡ ὁποία σκεπάζει ὄλον τὸ ἐμπρὸς των. Εἰς τὸ βῆθος ἀπὸ τῆς χαινούσης αὐτῆς θύρας διακρίνεται παραλλήλογραμμοὺς πρὸς αὐτὴν ἄλλη, τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ ἐκείνη ἀνοικτῆ. Τὰ οἰκήματα ταῦτα τὰ τὸσον περιέργως εἰς τὸ εἶδος των ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ φιλοξενοῦν τοὺς θρόνους τοῦ Διονύσου. Καὶ λέγομεν θρόνους, διότι εἰς ἑκατοντάδας, εἰς χιλιάδας ἀνέρχονται τὰ βαρέλια, τὰ συμβολικὰ αὐτὰ καθίσματα τοῦ θεοῦ τῆς μέθης καὶ τῆς κραιπάλης. Ἀπὸ τῆς νυκτὸς αἱ ἀποθηκαὶ ἤνοιξαν καὶ τὰ βαρέλια ξανθὰ, χρυσαίζοντα ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, προβαίνουν ὠθούμενα καὶ κυλινοῦμενα τὸ ἐν ὀπισθεν τοῦ ἄλλου καὶ ἀφίουν τὴν γῆν καὶ ρίπτονται εἰς τὴν ἀθλασσαν, δεμένα τί ἐν παρὰ τὸ ἄλλο μετὰ χονδρὰ σχοινιά

καὶ ἀποτελοῦντα τὴν μάλλον πρωτότυπον καὶ παράδοξον ἄλυσιν, τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ φαντασθῆ τις. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία γίνεται μετὰ τέσσαρας ἢ πέντε ἀνθρώπους ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ ἰσχυρῆς ἐντὸς λέμβου, ἧτις οὐρεῖ τὴν ἄλυσιν καὶ τὴν φέρει πρὸς τὸ ἀτμόπλοιο.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Διόνυσος, ἀπόλυτος κύριος, ἐκτείνει τὸ βασίλειόν του ἐξ Ἰσου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Αἴτνης καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἡ σειρά τῶν βαρελίων, ὡς χρυσοῦς ὄφεις, ἐγκλείων εἰς τὸ δακτυλιδωτὸν σῶμά του τὸ ἐρυθρὸν ρευστόν, τὸ γλυκὺ τῶν θεῶν νέκταρ, ἀνελίσσεται καὶ συσπειροῦται καὶ κυμαίνεται καὶ σχηματίζει κύκλους καὶ ἡμικύκλια καὶ ἐναγκαλιίζεται τὸ κύμα καὶ θωπεύεται παρ' αὐτοῦ καὶ παίζει καὶ ἐκκοκίζει ὡς κομβολόγιον πολυτίμων λίθων ἀνὰ πᾶσαν ἀπότομον κίνησίν του. Καὶ αἶφνης χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωμεν, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληθῶμεν τὸ ἀτμόπλοιο περικυκλῶνεται καὶ συσφίγγεται ἀπὸ ἓνα συμπαγῆ κρίκον, τὸν ὁποῖον ἐσχημάτισεν ὁ ἰδιορρυθμὸς αὐτὸς ὄφεις, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ἄνω καὶ βραχυδῶν νὰ ἀναρριχῆται ἐπὶ τοῦ κήτους τοῦ πλοίου καὶ νὰ καταλαμβάνῃ παρ' αὐτὸ τὴν θέσιν του.

Θέαμα ἐντελῶς πρωτότυπον, ἐντελῶς ἀσύνηθες. Τὸ πλοῖον μας ἀνάστατον. Τρία ἄλλα παρὰ τὸ ἰδικόν μας ἠγκυροβολημένα, περικλειόμενα καὶ αὐτὰ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἄλυσιν, εὐρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν ζωηρὰν κίνησιν, ἡ ὁποία παρατείνεται μέχρι τῆς τρίτης μ. μ. ὥρας. Μόνον τὸ Riposto ἠσυχάζει ὑπὸ τὸ πράσινον περιβλήμα του, μόνον ἐκεῖ φαίνεται ὡς νὰ ἔχῃ ἀνακοπῆ πᾶσα ζωὴ. Οἱ νυκτὶς μας ὡς ἠλεκτριζμένοι περιβάλλον μετὰ περιπαθῆ βλέμματα τὰ βαρέλια. Ἐκεῖ μέσα ρευστοποιημένος ἐγκλείεται ὁ ἐπίγειος θεὸς των, ἡ μόνη ἔσως εἰς τὴν ζωὴν ἀγάπη των. Καὶ νὰ τὴν ἔχουν ἐμπρὸς των καὶ νὰ τοὺς περιβάλλῃ καὶ νὰ αἰσθάνωνται τὴν μυστηριώδη πνοὴν τῆς, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ κόψουν τὰς ἀλύσεις τῆς, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ ἀνοίξουν τὴν φυλακὴν τῆς, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ θέσουν τὰ ξηρὰ καὶ φλεγόμενα χεῖλη των εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτὴν, καὶ νὰ δροσίουν τὰ πυρπολούμενα ἀπὸ πάθος στήθη των. Αἴφνης μία κόκκινη γραμμὴ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν τελευταίαν συστοίχιν. Ἐν ἀπὸ τὰ ἀπειροπληθῆ βαρέλια ὑπέστη ἓκ τῆς μετακινήσεως μικρὰν ρωγμὴν καὶ εἰς ἀγένειος ναυτόπαις, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληθῆ τις, κολλᾷ τὰ χεῖλη του ἐπ' αὐτῆς καὶ ροφᾷ, ροφᾷ ἀπλήττως, μέχρις οὗ τὸν ἀντιλαμβάνονται οἱ σύντροφοί του καὶ τὸν ἀποσποῦν μετὰ δυσκολίας ἀπὸ τὴν ἀγάπην του.

* *

Τὸ ἀπὸ Riposto μέχρις Μεσσήνης ταξιδιὸν μας ἔξοχον. Οὔτε Σκύλλα οὔτε Χάρυβδις πουθενά. Μόνον νύμφαι γαλανόφθαλμοι καὶ νηρηίδες χαριτωμένα, πλέουσιν ἐπὶ ροδίνων κογχῶν, ἀντανάκτουσιν τὰ κάλλη των, ἀνὰ τὸ κυανοῦν ἄπειρον τοῦ ὀρίζοντος. Καὶ ὅταν τὴν νύκτα ὁ οὐρανὸς ἀνάπτῃ τοὺς πολυελαίους του ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας καὶ ἡ θάλασσα τοὺς ἀντικατοπτρίζῃ ἐπὶ τῆς ρευστῆς ὀθόνης τῆς καὶ τρεμοσβύνοντες κυλινοῦνται πότε ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ τανάπαλιν, ἐνῶ ὁ δροσερὸς τῆς νυκτὸς ἄνεμος σὰς δίδει ὡς φρικασεῖς ἠδονικὰς εἰς ὄλον τὸ σῶμα, τότε ἐν μόνον πρᾶγμα ὀνειροπολεῖτε: Νὰ ἀποτελεῖτο ἡ ζωὴ σας ὅλη ἀπὸ τοιαύτας νύκτας. Νύκτας ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὰ δημιουργ-

γῆματά του· νύκτας μυστηρίου ἀγίου· νύκτας ὀνειρῶν ἀγῶν· νύκτας, καθ' ἃς ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς προτεχυομένης φύσεως καὶ ψάλλεται εἰς τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν τῶν ἀψύχων ὄντων τὸ *Qsanā en tois 'Yψιστοις*. Νύκτας ἃς ἀπολαμβάνει ὁ πτωχὸς καὶ ἀγνοεῖ ὁ πλούσιος· νύκτας, αἱ ὁποῖαι ξεκουράζουσι ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ χύνουσι τὸ βάλσαμον τῆς παρηγορίας καὶ τῆς λήθης εἰς τὰ πονεμένα στήθη νύκτας, καθ' ἃς ὁ ἔρωσ ἀνάπτει τὰς φωτοβόλους λαμπάδας του εἰς τὰ μικρὰ σώματα τοῦ μικροκόσμου τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν· νύκτας ζωῆς· νύκτας μαγείας.

Δυστυχῶς δὲν διακοῦν πολλοὶ αἱ νύκτες αὐταί, ὡς ὅλα ἄλλως τε τὰ ὠραία πράγματα τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν προφθάνει τις νὰ τὰς ἀπολαύσῃ· δὲν προφθάνει τις νὰ τὰς χαρῆθῃ· δὲν προφθάνει νὰ ξεκουρασθῇ, δὲν προφθάνει νὰ τελειώσῃ τὸ ὠραῖον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐμπνέουσι, καὶ παρερχονται βιαστικὰ, δραπέτιδες, εὐθύς ὡς ἡ αὐγὴ ἐξαπλώσῃ τὰ πύρινα δάκτυλά της εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ μετ' ἐν φύσημά της σβύσῃ τὰ φῶτα τοῦ οὐρανοῦ.

Οὕτω βιαστικῆ, σπεύδουσα, παρήλαθεν ἡ ὠραία ἐκείνη νύκτα καὶ ἀνέτειλε καὶ ἐμεσοῦράνησεν ἡ ἡμέρα τῆς εἰς Μεσσήνη ἀφίξεώς μας. Ἦδη ἤρξασμεν νὰ πλέωμεν μετὰ τὸ Reggio πρὸ τὰ δεξιὰ καὶ τὴν βορροανατολικὴν ἄκραν τῆς Σικελίας πρὸ τὰ ἀριστερά. Ὅσον ὁ ἥλιος κλίνει πρὸς τὴν δύσιν του, τόσο διακρίνονται ὠραία, γραφικὰ αἱ ἀκτὰς τῶν δύο ξηρῶν, ἀντικατοπτριστικὰ καὶ προκλητικὰ, ἐξαπλοῦσαι τὰ κάλλη των εἰς τὰ χρυσαῖα τοῦ ἡλίου φιλήματα. Ἡ εἰσοδὸς μας εἰς τὸν πορθμὸν περιβάλλεται ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον ὠραίας θερινῆς δύσεως, ἀντικατοπτριζομένης εἰς τὰ ἀκίνητοῦντα τὴν στιγμήν ἐκείνην νερά. Ἐδῶ λοιπὸν ἀπελιθώθη ἡ ἀτυχὴς Σκύλλα, ἡ ὠραία αὐτὴ νύμφη, ἡ ὁποία ἐσκόρπισε τόσα κάλλη εἰς τὴν μαγικὴν αὐτὴν ἀκτὴν. Ἐδῶ, ἡ βραχίονας αὐτῆς ἔκτασις μετὰ τὰς πλαστικὰς καὶ θαυμαστικὰς γραμμὰς τῆς εἶνε ὅ,τι ἔμεινεν ἀπὸ τὸ ὠραῖον τῆς παρθένου σῶμα, τὸ ὁποῖον ἡ ἀγρία ἐρωτικὴ ἐκδικήσις τῆς Κίρκης τόσον παρεμόρφωσεν. Ἐδῶ ὁ Γλαυκίος ὁ ἐρωτόληπτος θεὸς τῶν θαλασσῶν, εἶπε στήσει τὸ χρυστάλινον παλάτιόν του καὶ ἐδῶτὰς σεληνοφωγγοῦς νύκτας ὤμνυσεν ὄρκους πίστewς πρὸς τὴν εὐπιστον καὶ ἀθῶαν τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν θαυμασίων τοπέων ἄνασσαν. Ἐδῶ ἐπὶ τῆς κυρίως ἰταλικῆς ἀκτῆς ἡ Σκύλλα καὶ ἐκεῖ ἡ Χάρυβδις. Θῦμα καὶ αὐτὴ θεὸς ἐκδικήσεως, πληγμένη ἀπὸ τοὺς κερανοὺς τοῦ Διός, ἐν καὶ κόρη τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Παράδεισοι τῆς γῆς ἐδῶ, παράδεισοι τῶν ὑδάτων εἰεῖ. Ἀδελφωμένοι εἰς τὸν πόνον ὡς καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν, ἔμειναν ἀντιμέτωποι αἱ δύο παρθένοι μετὰ τὰ λίθινα κάλλη των, τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος θερμαίνει κατὰ τὴν διακσίαν του καὶ τὸ κύμα δροσίζει νύκτα καὶ ἡμέραν μετὰ τὰ ἀκούραστα φιλήματά του. Δύο ἀντίθετα θαλάσσια ρεύματα, ἐδῶ εἰς τὸ στενὸν τοῦτο συναντῶνται τρεῖς ἢ τετράκις τῆς ἡμέρας, ὡς δύο ἰσχυροὶ ἀντίπαλοι καὶ μεινόμενα, ῥοχθοῦντα, στροβιλιζόμενα, λυσσῶντα, ἀφρίζοντα τὰ νερά τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Τυρηνικοῦ πελάγους, ζητεῖ τὸ ἐν νὰ ὑποσκελίσῃ τὸ ἄλλο, τοῦτο νὰ ἐπικρατήσῃ ἐκείνου εἰς τὴν μακρῶν καὶ ἀτελείωτον αὐτὴν διαπάλην καὶ τῶν δύο των. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἀντιπροσωπεύουσι εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τοὺς δύο λαοὺς, εἰς οὓς ἡ Σικελία καὶ ἡ μεσημβρινὴ Ἰταλία ὀφείλουσι τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν των.

Ἐλθεθα ἤδη ἐντὸς τοῦ θαυμασίου λιμένος, μετὰ τὴν πόλιν ἀμφιθεατρικῶς ὑψουμένη ἀπέναντί μας, μετὰ τὸν ναύσταθμόν της τὸν ἀξιόλογον καὶ τὰ ἐργοστάσιά της τὰ καπνίζοντα καὶ τὰ κωδωνοστάσια τῶν ὠραίων ναῶν τῆς σημαίνοντα τὸν ἔσπερινόν καὶ τὰς παλκιὰς ὑπευλήλους οἰκοδομὰς τῆς καὶ τὰ νέα τὰ γραφικὰ τῆς μέγαρον καὶ τοὺς πρασίνοὺς ἀγρούς της καὶ τὸ πανάρχαιον παρελθόν της, ὡσεὶ σημειούμενον ἐπὶ τῶν φρουρίων καὶ τῶν ὄχρωμάτων της.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξέλθωμεν. Τὸ ἀτμόπλοιο, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιβιβασθῶμεν οἱ διὰ τὴν Νεάπολιν ἐπιβάται, συρίζει ἤδη καὶ μυκᾶται ἀνυπόμονον, διότι ἐβραδύναμεν. Ἐχει ρίψει τὰς λέμβους του διὰ νὰ μᾶς παραλάβῃ καὶ τρέχουσι, σπεύδουσι μετὰ τὰς ἀποσκευὰς καὶ τοὺς ταξιδιωτικὸς σάκκους μας, μόλις προφθάνομεν νὰ ριφθῶμεν εἰς τὰς λέμβους. Ἐπιβιβαζόμεθα πάντοτε ἐν σπουδῇ ἐπὶ τοῦ *Χρηστοφόρου Κολόμβου*, μικροῦ τροχοφόρου ταχυδρομικοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὁποῖον μετὰ τριῶν ἄλλων ἐκτελεῖ τοὺς μεταξὺ τῶν Σικελικῶν λιμένων καὶ τῆς Νεάπολεως καθημερινούς πλόας. Ταχύταχ, ὡς νὰ φέρῃ πτερὰ εἰς τοὺς ἀνεβοκατεβίοντας τροχούς του, σχίζει ὡς βέλος τὴν ταραχμένην τῶρα ἀπὸ τὴν παλιόροικον θάλασσαν καὶ τρέχει, πετᾷ τόσον γρήγορα, ὡστε μετὰ δυσκολίας νὰ παρακολουθῆ τις τὰς ὠραίας εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐν καλειδοσκοπέῳ ἐκτυλίσσονται εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ κόλπου.

Ὁ ἄνεμος τώρα συρίζει ὀρηκτικῶς, ἰσχυρῶς, ἀγριοῦ ὡσεὶ ἀπηγῶν τὰς πενήτους οἰμωγὰς τῶν δύο ἀπολιθωμένων ἐκεῖ νυμφῶν. Ἀλλὰ τὸ μικρὸν ἀτμόπλοιον τρέχει, πετᾷ, ἀψφῶν καὶ τὸν ἄνεμον καὶ τὰ κύματα, μετὰ τὸν δαιμόνιον τῶν τροχῶν καὶ τῶν ἀλύσεων καὶ τῶν μηχανῶν του θόρυβον. Νύκτα καὶ πάλιν, ἀλλ' ὄχι ὁμοίαν τῆς προηγουμένης. Νύκτα σκοτεινὴ ὑπὸ τὸν μαῦρον οὐρανόν καὶ τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν· νύκτα μελαγχολικὴ, πληκτικὴ, μονότονος, ἀγρία. Νύκτα διδούσα ἰδέαν τοῦ Ἄδου μετὰ τὸν Ἀχέρωντα ποταμὸν καὶ τὰ ὑδάτα τῆς Στυγῆς του, διότι τὰ νερά, τὰ ὁποῖα τὸ λευκοθαμμένον ὡς θαλάσσιος κύκνος πλοῖόν μας διασχίζει, εἶναι φαιομελανά, ὡς ἀναλευμένους σίδηρος καὶ μόλυβδος ἐν ταύτῃ. Ἀκριβῶς ὡς φανταζόμεθα τοὺς ποταμούς τοῦ Ἄδου. Νύκτα εἰκονίζουσα τὰ σκότη τῶν μαύρων ψυχῶν, νύκτα ἀπηγοῦσα τὰς κατάρτας τῶν κολασμένων. Νύκτα θρηνηλογοῦσα τὸ αἰώνιον παράπονον τῶν ἀδικημένων.

Φυβισμένη, ἀγριεμένη ἀπὸ τὴν μαύρην αὐτὴν εἰκόνα, δύσθυμος εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ μάλλον εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ πλοίου, τὰς ὁποίας οὔτε κἄν νὰ φαντασθῶ ἠδυνάμην μετὰ τὸσον πλοῦτον καὶ τὸσην πολυτέλειαν διεσκευασμένας. Ὅχι τὰ στερεότυπα καὶ γελοῖα ἐκεῖνα καὶ ἀτιπαθητικὰ τῶν ἀτμοπλοίων καθίσματα, τὰ ἀπὸ κόκκινον peluche καὶ τὰ παραπετάσματα τὰ ἀπὸ κόκκινον ρεψὶ καὶ τὰ τραπέζια τὰ στενόμακρα καὶ ἡ κρεμαστὴ λάμπα καὶ οἱ καθρέπται, οἱ τετράπλευροι ἐπὶ τοῦ buffet, καὶ τὸ ὠρολόγιον παραπλευρῶς καὶ τὰ ὀλίγα φθισιδῶντα φυτὰ εἰς τὸ βῆθος.

Ἐδῶ εἰσέρχασθε εἰς μίαν αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἀξιόλογα ἡμῶς νὰ καταλάβῃ θέσιν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἐπιφανέστερα τοῦ νεωτερισμοῦ ἀρχοντικὰ μέγαρον. Ἀπὸ ζύλον λευκὸν πολύτιμον, σκαλισμένον μετὰ θαυμαστικὰς γλυφὰς καὶ μυθολογικὰς παραστάσεις ἦσαν σκεπασμένοι οἱ τοῦχοι καὶ ἡ ὀροφή καὶ

έτλασιοῦντο τὰ καθίσματα καὶ τὰ ἀνάκλιτρα καὶ τὰ μικρὰ καὶ πολύσχημα τραπέζια. Ἐν τῷ μεταξύ υδατογραφαὶ ἐπὶ τοῦ ξύλου αὐτοῦ, παριστώσαι νύμφας ἢ ἄνθη τῶν τριπικῶν καὶ λωρίδες ἀπὸ κάτοπτρα, ἐσπαρμένα πότε ὡς παιῶ μεταξύ δύο παραθύρων καὶ πότε ἐπὶ τῶν μικρῶν τραπέζων. Τὸ ὄψασμα τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν παραπετασμάτων ποῦ ὑψιστὸν μεταξωτῶν, χρώματος κυανοπρασίνου, ὀλοκεντήτου, ντραπαρισμένου καλλιτεχνικὰ μὲ πτυχώσεις θαυμασίας. Τὸ ὄλον καταυγαζόμενον ἀπὸ χειμάρρους ἠλεκτρικοῦ κλειόμενου εἰς κρύσταλλα μὲ σχέδια καὶ ἀνάγλυφα ἀνάλογα πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν διασκευὴν τῆς αἰθούσης. Παραπλεύρως τὸ καπνιστήριον τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς αὐτῆς πολυτελείας μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ ξύλον ἦτο μαῦρον ἀντὶ λευκοῦ καὶ τὸ μεταξωτῶν μαῦρον ἐπίσης μὲ ὠραίας δέσμης ῥόδων, κεντημένων ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ ἐστιατόριον, τὸ ὁποῖον εὕρισκετο ὑπὸ τὰς αἰθούσας αὐτὰς, ἦτο ἀνάλογον πρὸ τὸν πλοῦτον τῆς καλλιτεχνικῆς διακοσμῆσεως, καὶ τὸ πολυπληθές ὑπηρετικὸν προσωπικὸν καὶ αἱ συσκευαὶ τῆς τραπέζης καὶ οἱ παντοῦ ἐγκατεσπαρμένοι ἀνοθέσμοι καὶ τὰ φηγητὰ ἀπετέλουν ἐν σύνθλον ἐξόχως εὐχάριστον καὶ ἐξόχως ἀπολαυστικόν.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ πάλιν, ἐνεθυμήθην τὰ ἑλληνικὰ μας πλοῖα τῶν ἐσωτερικῶν γραμμῶν, μὲ τὴν ρυπαρότητα καὶ τὴν ἀκαλαισθησίαν των καὶ τοὺς ἐπιβάτας τῆς τρίτης θέσεως, μὲ τὰ τὰ ζῶα των καὶ τὰ παντοειδῆ ἐμπορεύματά των, συνοστιζομένους ἐπὶ τῶν διαμερισμάτων τῆς πρώτης καὶ ἐσκέφθην τὴν διαφορὰν, ἢ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ ἡμῶν καὶ τῶν μεσημβρινῶν Ἰταλῶν, οἱ ὅποιοι ἐντούτοις τὴν αὐτὴν μὲ ἡμᾶς ἔχουν καταγωγὴν καὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ζοῦν κλίμα.

ΤΟ ΒΕΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

Τὸ ζήτημα τοῦ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φέρῃ ἡ γυνὴ ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου, εἶναι πάλιν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἐσχάτως μάλιστα εἶχε ζητηθῆ ἡ γνώμη τῶν ποδηλατιστριῶν, ἢ ὁποία τὸσον ἀπέριτος ἐποικίλλε, ὥστε εἰς οὐδὲν κατέληξεν ἀποτέλεσμα. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ φέρωμεν ὅλα αἱ ποδηλατιστρίαι ὁμοίομορφον ἐνδύμα, ὡς νὰ ἀνήκομεν ἀκόμη εἰς παρθεναγωγεῖόν τι. Ἐκάστη ἐξ ἡμῶν, ἐὰν εἶναι καλαισθητος, ἐννοεῖ τί ἐνδύμα ἀρμόζει καταλληλότερον ὅταν ποδηλατῇ.

Ἄλλ' ἐὰν ἡμποροῦν νὰ ὑπάρχουν διάφορα σχήματα φορεμάτων καὶ αἱ γνῶμαι τῶν ἐνδιαφερομένων εἶναι διηρημέναι, ὅλα ὁμοῦ εἶναι σύμφωνα εἰς ἄλλο κεφάλαιον τὸ τοῦ βέλου. Ἡ μᾶλλον δὲν ἠξέουρον ἀκόμη τί νὰ ἀποφασίσουν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Πρέπει ἢ δὲν πρέπει ἡ ποδηλατίστρια νὰ φέρῃ βέλο;

Πῶς! ἀναφωνοῦν οἱ πολλοί· μὲ βέλο εἰς τὸ ποδήλατον; Ποτὲ ἡ γυναῖκα δὲν θὰ βαδίσῃ ἀσφαλῶς μὲ τὸ λεπτόν ἐκεῖνο κουρέλι ἐπὶ τοῦ προσώπου. Καὶ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Τὸ βέλον, ἐμποδίζει τὴν ἐλευθέραν ἀναπνοὴν τῆς ποδηλατιστρίας, ὡς θαμβῶνον ὑπερβολικὰ τὴν ὄρασίαν τῆς.

Καὶ ὁμοῦ ὑπάρχουν γυναῖκες καὶ αὐταὶ ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ξανθῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ προτιμήσουν νὰ πίπτουν τρεῖς φορές τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὰ ποδήλατά των παρὰ νὰ στερηθοῦν τὰ βέλα των. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Τὸ κτένισμα, ὁ τρέ-

πος, καθ' ὃν διευθετεῖ κάθε μία ἐξ ἡμῶν τὰ μαλλιά τῆς, δίδει οὕτως εἰπεῖν, τὴν σφραγίδα τῆς φυσιογνωμίας, τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς εὐμορφίας. Αἱ ξανθαὶ κατὰ κανὸν, ἐὰν δὲν ἔχουν φριζαρισμένα παρὰ τοὺς κροτάφους μαλλῆα, στεροῦνται πάσης χάριτος. Καὶ ὁμοῦ ἢ ὑπαρξίς τῶν σγουρῶν μαλλίων χωρὶς βέλο εἶναι χίμαιρα. Μετὰ ἡμισεῖς ὥρας περίπατον κρέμονται ἐπὶ τοῦ προσώπου, κολημένα, ἄχαρα, παραμορφώνονται τὴν ὠραιότεραν τῶν γυναικῶν.

Ἐνῶ αἱ μελαγχροιναὶ, αἱ ὁποῖαι ἡμποροῦν νὰ κενίξωνται χωρὶς φριζίσματα, δὲν ἔχουν ἀνάγκην ποσῶς ἀπὸ βέλον. Πολλοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἔλυταν τὸ ζήτημα μὲ τρόπον πολὺ ριζικόν· ἔκοψαν τὰ μαλλιά των ὡς οἱ ἄνδρες, καὶ ἐνεῦθησαν ἀνοδικὰ, ἀδικαροῦσαι ἐντελῶς διὰ τὴν γνώμην καὶ τὰς κρίσεις τῶν ἄλλων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Αἱ μὴ δυνάμεναι ἐν τούτοις νὰ ἀποφύγουν τὴν συνήθειαν τοῦ βέλου, δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ ὄρω νὰ μεταχειρίζωνται τοιοῦτον λευκοῦ ἢ ὠχροῦ χρώματος, διότι καὶ τὰ δύο αὐτὰ χρώματα καταστρέφουν τὴν ὄρασιν. Θὰ φέρουν λοιπὸν κατὰ προτίμησιν βέλο ἀπὸ τούλι λεπτότατον μαῦρον, χωρὶς στίγματα, τὸσον λεπτόν, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται καν ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ἄλλως τε αἱ ποδηλατίστρια ἡμποροῦν νὰ ἀναστρέφουν τὸ βέλο των ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὥστε νὰ συγκρατοῦν τὰ μαλλιά των, χωρὶς νὰ κουράζωνται τὰ μάτια των.

Παρίσιαι. **Kz Baudry de Sonnier**

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΜΑΡΙΑΣ ΒΕΛΛΗ

Ἄοδος Ζήνωνος ἀρ. 19

Τὸ γνωστὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος Παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Μαρίας Βελλῆ ἔκαμεν τακτικὴν ἐνδοξίαν τῶν μαθημάτων τῆς ἀπὸ τῆς 4ης 8 βραβίου. Τὸ ἐκλεκτὸν προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ αἱ μητρικαὶ φροντίδες τῆς διευθύνσεως ἐξασφαλίζουν τὴν πρὸς αὐτὸ ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶς, τὸ ὁποῖον ἐκθύμως πάντοτε τὸ ὑποστηρίζει. Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξυκολοῦθον καθ' ὅλον τὸν μῆνα 8 βραβίου.

ΚΙΝΕΖΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Β'.

Ὁ γάμος παρὰ τοῖς Σίναις τελεῖται μετὰ πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπεῖας ἀναλόγου πρὸς τὸ ἐπίσημον τοῦτο γεγονός τοῦ βίου ἀμφοτέρων τῶν νυμφίων.

Ὁ γάμος τελεῖται συνήθως κατὰ τὴν αἰοίξιν, ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν πρώτην σελήνην τοῦ νέου σινικοῦ ἔτους, κατὰ μῆνα Φεβρουάριον. Τὸν μῆνα τοῦτον ἀνεθεῖ ἡ ροδακινὴ καὶ εἰς τὰς πλείστας τῶν κινεζικῶν ποιήσεων ἡ νέκ μνηστῆ παρμολιάζεται πρὸς μυροβόλον ἄνθος τοῦ δένδρου τούτου.

Τρεῖς πρὸ τοῦ γάμου νύκτας φωταγωγεῖται πλουσίως ἡ οἰκία τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, εἰς ἐκδήλωσιν παννυχίου ἀγρυπνίας καὶ μελαγχολίας τῶν γονέων, οἳ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κοιμῶνται ἡσύχως, ἐνῶ προσεγγίζει ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἀπολέσῃσι τὸ τέκνον των.

Τὴν τοιαύτην λύπην τῆς ἢ οἰκογένειας καὶ αὐτὴ ἡ κόρη ἐκδηλοῖ διὰ σπαρρακτικωτάτης σκηθῆς, προηγουμένης τοῦ γάμου. Αἱ ἀδελφαί, αἱ φίλαι, οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς συνέρχονται, ἵνα μετὰ τῆς κόρης συγκλαύσῃσι διὰ τὴν ἀποξένωσιν αὐτῆς ἐκ τῶν ἀγαπητῶν γονέων καὶ τὴν ἀνάγκην, ὅπως παραδοθῇ εἰς ἄλλους, οἵτινες ἐν τῷ μέλλοντι θὰ διαθέτῃσι κατὰ βούλησιν τὰ κατ' αὐτήν.

Ἡ λύπη αὕτη ἀποδεικνύει πόσον τὸ πνεῦμα τῶν κινεζικῶν νόμων ἀντιβάνει πρὸς τὸ αἰσθημα, πρὸς τὰς πεποιθήσεις αὐτὰς τοῦ σινικοῦ λαοῦ. Οἷα πάλιν ἀναπτύσσεται μεταξύ πατρικῆς στοργῆς καὶ ἀνδρικοῦ ἐγωῦσμου! Ὁ πατὴρ ἔχει πεποιθῆσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοιοῦτους ἔρους καὶ συνθήκας ἐξασφαλιζόμενον μέλλον τοῦ τέκνου του εἶναι λίαν ἀβεβαίον, λίαν σκοτεινόν. Πονεῖ ὡς πατὴρ, κλαίει, θρηνητὶ διὰ τὴν του αὐτὴν κατάστασιν. Ἡ ἐξωτερικέουσι δὲ αὐτῆ τῆς λύπης του διὰ τῆς τρινύκτου ἀγρυπνίας καὶ φωταγωγῆσεως τοῦ οἴκου

δὲν φέρει τὸν τύπον τῶν συνήθων ἀγρυπνιῶν παρὰ τὸ ἀψυχὸν σῶμα προσφιλοῦς νεκροῦ!

Καὶ ὄντως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου ἡ κόρη εἶναι νεκρὰ διὰ τοὺς γονεῖς τῆς, ἀπὸ ἢ οἰκογένεια τοῦ συζύγου, παρ' ἣ θὰ διέλθῃ τοῦ λοιποῦ ὄλον τὸν β'ον τῆς, ὑίοθετε, οὕτως εἰπεῖν, αὐτήν. Ἐὰν χηρεύσῃ ἔστω καὶ τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου δὲν δικαιούται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν τῆς. Ὑποχρεοῦται νὰ ζήτησῃ παρὰ τοῖς ξένοις ἐκείνοις, οἵτινες, ἐὰν τὸ νομίωσι καλόν, δύνανται νὰ τὴν ἐκδώσῃσι εἰς δεῦτερον γάμον μὲ ἄνθρωπον τῆς ἐκλογῆς των, χωρὶς ποσῶς νὰ συμβουλευθῶσιν ἢ νὰ ζητήσῃσι τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἰδίων αὐτῆς γονέων.

Νεκρὰν λοιπὸν, ἀληθῶς, κλαίουσιν οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα των τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου αὐτῆς, διαμαρτυρούμενοι, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς πενήθιμου τελετῆς κατὰ τῆς σκληρᾶς ταύτης καὶ ἀδίκου διὰ τὴν γυναῖκα νομοθεσίας. Ἄλλ' οἱ θρηνοῦντες πρὶν ἢ γείνωσι πατέρες ἦσαν ἄνδρες. Καὶ ὡς τοιοῦτοι εὔρον τὸν νόμον σύμφωνον πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις των περὶ ἀπολύτου ὑπεροχῆς. Δὲν δύνανται νὰ ἀποδοκιμάσῃσι σήμερον ἐκεῖνο, ὑπερ ἐπεδοκίμαζον χθές.

Ἄλλὰ καὶ οἱ γονεῖς τοῦ γαμβροῦ θλίβονται ἐπίσης, διότι ὁ γάμος αὐτοῦ προάγει μὲν τὸν υἱὸν εἰς ἀρχοντα, δυνάμενον ἐν τῷ οἴκῳ, ἐξασθενεῖ ὁμοῦ τὴν δύναμιν τοῦ πατρός, ἀνήκοντος πλέον εἰς τὸ παρελθόν ἢ εἰς τὸ μέλλον.

Τὴν παρμονὴν τοῦ γάμου ἀποστέλλεται παρὰ τῶν γονέων τῆς κόρης ἢ προῖξ τῆς νύμφης, ἦτοι ἐσώρουχα, φορέματα, σκεῦη καὶ ἐπιπλα τῆς ἰδίας τῆς χρήσεως μετὰ πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπεῖας περίπου τοιαύτης, οἷα ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν ἐν προγενεστέροις χρόνοις. Παρὰ ταῖς κατωτέρας τάξεις τὸ μέλαν μεταξωτῶν ὄψασμα ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς προικῆς τῆς νύμφης. Εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ἐμβλημα τῆς γυναικῆς, ὀφειλοῦσης ὡς ἐκεῖνο νὰ εἶναι σκοτεινὴ καὶ ἄνευ ἐπιδεικτικῶν ἀξιώσεων. Τὸ Τσέου-Λι ἀναφέρει ὅτι τὰ ἐκ μέλανος μεταξωτοῦ ὄψασματα, τὰ προσφερόμενα πρὸς τὴν νύμφην, δὲν πρέπει νὰ ὑπερβάνωσι τὰ πέντε τεμάχια. Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἢ οἰκογένεια τοῦ γαμβροῦ ἀποστέλλει πρὸς τὴν νύμφην φορεῖον κλειστόν, ἐξ ἐρυθροῦ μεταξίνου ὄψασματος καὶ πολλῶν ποικιλμάτων συνεσκευασμένον. Ἐὰν μάλιστα ἡ οἰκογένεια εἶναι εὐπορος καὶ κατέχῃ ἐπίσημον ἐν τῇ πολιτείᾳ θέσιν, συναποστέλλεται μετὰ τοῦ φορεῖου πλούσιον ἐξ ἐρυθρᾶς μεταξῆς ἀλεξιβροχόν καὶ πράσινον ἀλεξιφύτον—ἐμβλήματα τῆς ἐπισήμου τοῦ γαμβροῦ θέσεως—ὡς καὶ αἱ γενεαλογικαὶ πινακίδες, ἐφ' ὧν ἐπιγράφονται πάντες οἱ τίτλοι τῆς οἰκογενείας ἀπὸ ἐννέα ὄλων γενεῶν. Ταῦτα πάντα συνοδεύει ὀλόκληρος ὀρχήστρα, ἀνακρούουσα θριαμβευτικῶς ἤχους καὶ διπλῆ σειρά δούλων, φορῶντων δᾶδρα καὶ φανούς πολυχρόμους.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἢ οἰκογένεια τῆς νύμφης προσφέρει μέγα καὶ ἐπίσημον γεῦμα πρὸς τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς τῆς, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῦ ἢ ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ ἀποσταλεῖσα ὀρχήστρα ἀνακρούει διάφορα μουσικὰ τεμάχια. Μετὰ τὸ γεῦμα πάντες οἱ κεκλημένοι ἀποθαυμάζουσι τὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐκτεθειμένα δῶρα τοῦ γαμβροῦ, τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἀποσταλέντα. Ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς σκηνὴ διαδραματίζεται καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γαμβροῦ.

Συμπόσιον συναθροίζει παρ' αὐτῷ πάντας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἵτινες μετὰ τὸ φαγητὸν περιεργάζονται τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀποσταλεῖσαν προῖκα τῆς νύμφης, τὴν ἐκτεθειμένην καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης τοῦ οἴκου αἰθούσης.

Τὴν πρώην τῆς ἐπαύριον τέσσαρες συγγενεῖς ἢ στεναὶ φίλοι τοῦ γαμβροῦ ἀποστέλλονται παρ' αὐτοῦ πρὸς τὴν νύμφην, ἵνα προσκαλέσῃσιν αὐτὴν νὰ μεταβῇ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις καὶ τοῖς ἀνωτάτοις τοῦ Κράτους ὑπαλλήλοις, μεταξίνων αὐτὸς ὁ γαμβρὸς αὐτοπροσώπως, ὑπεκλίνοτο πρὸ τοῦ πενθεροῦ, τῆς πενθερᾶς καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων, ζητῶν, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του ταύτης τὴν εἰδειν νὰ ἀπαγάγῃ τὴν νύμφην.

Ἡ νύμφη ἀποχαιρετᾷ τοὺς γονεῖς τῆς, εἰσέρχεται εἰς τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην ἀποσταλέν αὐτῇ παρὰ τοῦ γαμβροῦ φορεῖον, ὑπερ ἀναλόγως τῆς θέσεως αὐτοῦ φέρεται ὑπὸ τεσσάρων ἢ ὀκτὼ φορέων. Τὴν κλεῖδα τοῦ φορεῖου λαμβάνουσιν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ γαμβροῦ, οἵτινες καὶ προηγοῦνται τῆς πομπῆς μετὰ τῶν οἰκείων. Ἡ μουσικὴ παιανίζει, οἱ δούλοι ἀκολουθοῦσι, λαμπαδηφοροῦντες καὶ οὕτως ἐν ἐκτάκτῳ χαρᾷ ἢ νέα κόρη ὀδηγεῖται πρὸς τὸν νυμφίον τῆς.

Ἡ ἀφιξίς αὐτῆς χαιρετᾶται ὑπὸ ἀνακρούσεως θριαμβευτικῶν μουσικῶν τεμαχίων καὶ ἐκπυροσκορητέσεως διαφόρων πυροτεχνημάτων. Τὸ φορεῖόν τῆς φέρεται ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔνθα εὐρίσκονται παρατεταγμένα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, οἱ φίλοι, αἱ παρὰνυμφοὶ καὶ οἱ μάρτυρες. Εἰς τούτων φέρων πρὸ τοῦ στήθους μεταλλικὸν κάτοπτρον παρουσιάζεται πρὸ τοῦ φορεῖου, οὕτως τὰ παραπετάσματα εὐρίσκονται εἰσέτι καταδιβασμένα καὶ ὑποκλίνεται τρίς. Μετὰ ταῦτα μία τῶν παρὰνυμφῶν κυριῶν ἡμικανοίγει τὸ παραπέτασμα καὶ προσκαλεῖ τὴν νύμφην—ἦτις εἶναι εἰσέτι κεκαλυμμένη—νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γαμβροῦ, ὅστις τὴν ἀναμένει, περιβεβλημένος τὴν γαμήλιον αὐτοῦ στολήν.

Ἡ θύρα ἀνοίγεται, οἱ παλμοὶ τῶν δύο καρδιῶν δὲν ἀριθμοῦνται πλέον. Ἡ κόρη εἶναι εἰσέτι κεκαλυμμένη, τρέμουσα ὡς κλάμος. Ἡ θύρα κλείεται καὶ οἱ δύο νεόνυμφοι μένουσι μόνοι. Ἡ καλύπτρα τῆς νύμφης αἴρεται διὰ χειρὸς δειλῆς καὶ τρεμούσης καὶ διὰ πρώτην φοράν ὁ νέος βλέπει τὴν σύζυγόν του. Ἐὰν ἡ καλλονὴ τῆς ἀνταποκρίνηται πρὸς τὰς προσδοκίας του, τότε ἡ τέλεις τοῦ μυστηρίου ἐξακολουθεῖ. Κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐξέρχονται εἰς τὴν αἰθούσαν, ἔνθα ἀναμένουσιν αὐτοὺς οἱ γονεῖς καὶ οἱ κεκλημένοι. Δύο τότε ἐκ τῶν συγγενῶν, οἱ ἀριθμοῦντες πλείονα ἔτη ἐγγάμου βίου καὶ ἔχοντες περισσότερα τέκνα, ὀδηγοῦσι τοὺς νεόνυμφοις πρὸς τὸ βᾶθος τῆς αἰθούσης, ἔνθα τράπεζα πολυτελεῶς διασκευασμένη καὶ φωτιζομένη ὑπὸ πολυφώτων φέρει πινακίον μετὰ συμβολικῶν καρπῶν, θυμακτῆριον ἐν ᾧ καινόνται μύρα καὶ ἀρωματικὰ βότανα καὶ φιάλην οἴνου. Κατὰ τὰς κινεζικὰς δοξασίας, ἡ τράπεζα αὕτη διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ οὐρανοῦ. Εἶναι εἶδος βωμοῦ ἢ ἱεροῦ, πρὸ τοῦ ὁποῦ συνήθως τελοῦνται τοιαῦται τελεταί. Οἱ νεόνυμφοι ὑποκλίνονται τότε ἑδαιφαιῶς πρὸ τῆς τραπέζης, ἵνα εὐχαριστήσωσι τὸ ὑπέρτατον Ὄν, τὸ πλάσας αὐτοὺς, τὴν τροφὴν τῆν, τὸν προστατεύσαντα αὐτοὺς ἄτοκράτορα καὶ τοὺς μεριμνήσαντας περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ εὐτυχίας αὐτῶν γονεῖς.

Εὐθὺς μετὰ τοῦτο ὁ γαμβρὸς παρουσιάζει τὴν νύμφην εἰς τοὺς γονεῖς, συγγενεῖς καὶ φίλους του,

Μετὰ ταῦτα οἱ κεκλημένοι δικιροῦνται εἰς δύο δικκεκριμένα τμήματα τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου καὶ ἐντὸς δύο διαφορῶν ἀπομεμκρυσμένων ἐπιακτορίων ἀναμένουσιν αὐτοὺς δεῖπνα πλουσιώτατα καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἡ νύμφη μετὰ τοῦ γαμβροῦ συνδειπνοῦσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ ἐπὶ τραπέζης ἐστρωμένης πρὸς τιμὴν αὐτῶν. Πρὶν ἢ κηθεσθῶσιν ἡ νεκρὰ σύζυγος γονατίζει τετράκις πρὸ τοῦ συζύγου της εἰς σημεῖον ὑποταγῆς, μεθ' ὃ καὶ ὁ σύζυγος ὑποκλίνεται ὑπκεινλημένως πρὸ αὐτῆς εἰς σημεῖον σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμῆσεως.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος δύο τῶν παρανύμφων ἔγγαμοι καὶ ἄλυποι τὸν βίον δικινύσχοντες φέρουσι πρὸς τοὺς νεονύμφους δύο ποτήρια πλήρη ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τραπέζης οἴνου. Ἐκαστος τούτων πίνει ὀλίγον ἐκ τοῦ ἰδίου ποτηρίου, μεθ' ὃ συγκιρνώσι καὶ πίνουσιν οὕτω ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. Κεχ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ δεῖπνου ἡ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ ἀνκρούουσα ἐνθουσιώδεις παιζνας, καὶ πυροτεχνήματα μυριόχρονα διασχίζουσιν ἀνὰ μυρίας ἐλικειδεῖς διευθύνσεις τὸν ἀέρα. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἡ νύμφη μεταβιβάζει εἰς τὴν αἰθουσαν, τοποθετεῖται ὀπισθεν τῆς ἱερᾶς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἤδη δύο μόνον πολύφωτα εὐρίσκοντα καὶ πάντες οἱ κεκλημένοι περιεργάζονται καὶ μελετῶσι, τρόπον τινά, τὰ κατὰ τὴν περιβολὴν καὶ καλλονὴν της. Δὲν ἐλλείπουσι βεβχ' ὡς αἱ κακολογίαι, αἱ δὲ ἡμικλείστου στόματος ἐκφερόμεναι γῶμα, τὰ ὑποκνηθάνοντα ἀνὰ τὰ χεῖλη μειδιχμκτα καὶ τὰ τὸσον εὐγλωττα της ἀφώνου συνεννοήσεως βλέμματα, ὧν τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν μόνον ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἐνοοῦμεν. Εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίης της ἀτυχοῦς νύμφης, ἡ θύρα της οἰκίας ἀνοίγεται δι' ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ πάντες οἱ γείτονες ἢ καὶ ἀπλοῖ ἐτι διαβάται δικαιοῦνται νὰ εἰσέλθωσιν, ἕνα συγχαρῶσι τὴν νύμφην. Τὴν ἐπαύριον αὖση ὀδηγεῖ πρὸς τοὺς γονεῖς τὸν νέον σύζυγόν της, ἐπαναλαμβανομένης καὶ πάλιν της ελετῆς ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς σχεδόν, οὗς καὶ τὴν προτεραιχὴν τύπου.

(Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναίκος)

Εἰς τὴν νεκρὰν ἐξαδελφὴν μου

Στὸ μνημα ποῦ 'ς τὴν ἄσαρκα, τὴν κρῦα του ἀγκάλη,
"Ἐκλεισεν ἀπλαγχα, σκληρὰ, τ' ἀφράτα σου τὰ κάλλη,
Γερμένη σήμερα ἐγὼ, γλυκὰ θεὰ γιορτάσω
Γιατὶ τὸ γῶμα δὲν θὰ δῶ, πῶς εἶσαι θὰ ξεχάσω
Νεκρὴ, καὶ πάλι θὰ θιρρῶ, μῦσα 'ς τὴν ἀγκυλιά σου,
Πῶς εἶμαι, Ἐλληνικη μου, καὶ πατρῶα τὰ φιλιὰ σου.
Στὸ ἀγεράκι π' ἀπαλὰ τριγύρω μου φουάει,
Στοῦ λουλουδιοῦ τὴν τρυφερὴν προὴ ποῦ με μεθάει,
Νοιώθω τὴν παρουσία σου, κόρη ἀγαπημένη,
Σὰν πεταλοῦδα ξεπετᾷ τὸ πνεῦμά σου 'ς τὴ γῆ,
Σὲ βλέπουνε τὰ μάτια μου 'ς ἀχτῖδα χρυσομένη,
Καὶ 'ς τὸ γλυκὸ χαμόγελο ποῦ χύνει ἡ αὐγή.

Ἄ! ὄχι, ποιά δὲ σὲ θρηγῶ! ἔγυρες νεκρωμένη
Μὲ τοὺς ἀρθοὺς της ἁμορφιάς ἀκόμα στολισμένη.
Ἐδιάθηκας σὰν δροσερὸ, ἀγέρι μρωμένο,
Σὰν ἄσπρο τριαντάφυλλο, ἀκτινοφιλημένο,
Πρὶν τὰ χρυσᾶ σου ὄνειρα ὁ χρόνος νὰ μαυρίσῃ,
Τὴ ροδισμένη σου αὐγή ἢ νύχτα πρὶν νὰ σβῆσῃ.
Ἄ! ὄχι, ποιά δὲ σὲ θρηγῶ, ψυχὴ ἀγαπημένη,
Μὲ ἀγγελοῦδα χαρᾶ πειτᾶς εὐτυχισμένη,
Στὴ γαλανὴ πατριδα σου, τὸν ἄπειρο αἰθέρα,
Κλαίω ἐκείνους ὅπου ζοῦν 'ς τὴν ταπεινὴν μας σγαῖρα.
Μ' ὄλων τῶν πόνων της ὀχιεῖς μέσα σ' τὰ σωθικά των
Χωρὶς ἐλπίδες κ' ὄνειρα εἰς τὴν νεκρὴν καρδιά των.

Χαρὰ 'ς ἐκείνους ποῦ γυρᾶν ὡσὰν ἐσὲ 'ς τὸ μνημα,
Πρὶν τοὺς χτυπήσῃ της ζωῆς τὸ θολωμένο κύμα.

15)8)98. Ἀθήνησι.

Μαρία Κ. Φιλιππίδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Δ. Μ. Ἐπιτάφια. Ἐλήφθη. Σχολαστικώτατον καὶ ἀνεφάρμοστον, Μία παροιμία λέγει ὅτι οἱ πολλοὶ ἰατροὶ θανατώνουν τὸν ἄρρωστον. Φοβοῦμαι ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα.—Δα Αἰ. Μ. Μ. Ἄνδρον. Εἰς τὸν κύκλόν του ὁ καθεὶς ἤμπορεῖ ἄριστα νὰ εὕρῃ ἐνασχόλησιν, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ νοῦν καὶ καρδίαν.—Καν Ε. Κ. Πάτρας. Νέα συνδρομητρια ἐνεγράφη. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ναί! ἀλλὰ ποῦ εἶναι αἱ συνδρομητρια αὐταί, αἱ ὅποια ὑποστηρίζουν τὸ ἔργον ἐκθύμως; Αἱ περισσότεραι ἀμελεῖς, ὀλίγωροι, ἀπογοητευτικαί.—Καν Θ. Γ. Μασσαλία. Τὴν συνταγὴν ἐλάβομεν. Τὴν εἶχομεν καὶ ἄλλοτε δημοσιεύσει. Εἶναι τοῦ ἰδίου πάντοτε.—Καν Ι. Κ. Πειραιᾶ. Βεβαίως ἤμπορεῖτε νὰ φέρετε καὶ μεταξωτὰ φορέματα εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον τῆς Ἐνώσεως. Ἡ ἐργασία γίνεται τὸσον τελεία καὶ τὸσον εὐθυνη, τὰ μεταξωτὰ δρ. 15.—Καν Μ. Π. Ἐσωτερικαί δὲν γίνονται δεκταί. Ἀλλὰ διατιῶνται εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης με δρ. 30 ἢ 45 τὸν μῆνα, ἀναλόγως της διαίτης. Ἄνθη, καπέλλα, φορέματα, ἐπαναφορία, σίδηρον διπλογραφία, οἰκ. οἰκονομία, μαγειρικὴ αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος διδάκτρα ἀπὸ 8—12 δρ.—Καν Β. Δ. Εὐ. Μακρῦκοι. Δυστυχῶς οἱ πόρι δὲν ἐπιτρέπουν τὴν πολυτέλειαν αὐτὴν.—Δα Γ. Χ. Λα Βος Σάμον. Ἐλήφθη. Θὰ δημοσιεῦθῃ εὐχαρίστως. Ἐχομεν ἰδιαιτέρως λόγους νὰ θαυμάζωμεν τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν.—Καν Μ. Π. Ζυρίχην. Ἐπιστολὴ μετὰ φρ. γρ. 16 ἐλήφθη. Διεβιάσθησαν πρὸς τὴν καταρτισθεῖσαν ἐπιτροπὴν. Εὐγνωμοσύνην ἄπειρον ἐκ μέρους τῶν δυστυχῶν.—Καν Ε. Ν. Λάρισσαν. Τί θὰ λεγετε διὰ τὴν ἀσυγχώρητον σιωπὴν μου; Ἄλλ' ἐπεθύμουν μετὰ σχετικὰς ἐνεργείας νὰ σὰς δώσω εὐχάριστον ἀπάντησιν.—Καν Β. Γ. Λευκάδα. Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Κα Γκ. πλανᾶται. Δα μνηστειμένην. Οὔτε εἰς τριανταφυλλί, οὔτε εἰς κυανοῦν χαρτί. Γράφετε ἀπλούστατα εἰς ἄσπρο. Εἶναι τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ καθαριώτερον. Αὐτὰ εἶναι παλαιαὶ συνήθειαι, ὀλίγον κωμικαί. Τὸ νυμφικὸν σας ἤμπορεῖτε νὰ προμηθευθῆτε ὠραῖον, πλούσιον, καλλιτεχνικὸν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον της κ. Σπάρτης Καρασταμάτη. Καὶ τὴν ὀμπρέλλαν καὶ τὸν πέλον ἐπίσης. Νομίζω ὅτι ἤμπορεῖ νὰ σὰς ἐνδύσῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.—Καν Ε. Γ. Θ. Κεφαλληνίαν Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τρεῖς νέαι ἐνεγράφησαν. Ἐὰν καὶ ἄλλαι σὰς ἐμιμῶντο, τὸ ὄνειρόν σας βέβαια θὰ ἐπραγματοποιεῖτο. Δὲν ἤμπορῶ νὰ γεμίζω τὴν ἐφημερίδα με ἐντυπώσεις ταξιδίου, ὅσον καὶ ἂν με κολακεύῃ ἡ κριτικὴ σας.—Δα Α. Αἰ. Κατὰ τὴν γνώμην μου οὔτε βελούδον, οὔτε μεταξωτόν. Καταδικάζονται εἰς ἀχρηστίαν ἀκριβῶς διὰ τὸ πολυτελές των.—Καν Μ. Θ. Ἐγγραφήτε εἰς τὴν «Τέχνην». Θὰ εἶναι ἄριστον.—Καν Γ. Χ. Ρόμην. Μόνον ἕνα μῆνα καὶ ἐκείνον ταξιδεύουσα διαρκῶς. Ἡ ἐπίσκεψίς σας τὸ προσηχέ.—Καν Μ. Θ. Π. Ὀδησσόν. Τὸ εἶχον προῖδει. Μὴδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.

Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ συνδρομητριας μας, τὰς καθυστερούσας τὰς συνδρομάς των ἀπευθύνουμεν τὴν θερμὴν παράκλησιν νὰ ἀποστείλουν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Τὸς ἐν Καίρω ἰδίᾳ, ὡς καὶ τὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου ὅπου ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχομεν ἀντιπρόσωπον, παρακαλοῦμεν νὰ ἀποστείλωσιν εἰς τοκομερίδια ἢ εἰς ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν τὰ καθυστερούμενα, τὰ ὅποια, συμποσούμενα, ἀποτελοῦν σημαντικὸν ποσόν. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν παράκλησιν μας ταύτην.

Ἐπκειλημένως ἠρωτήθημεν παρὰ συνδρομητριῶν μας περὶ τοῦ καταλληλοτέρου καταστήματος ψιλικῶν εἰδῶν, συνδύζοντος τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν ἐμπορευμάτων μετὰ τιμῶν λογικῶν.

Μεταξὺ τῶν νεοιδρυέντων καταστημάτων τὸ τοῦ κ. Ἐπαμ. Βούγα, κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ Ἐρμείου, φέρει ὄλα τὰ συστατικὰ τελείου εἰς τὸ εἶδος τοῦτο καταστήματος. Πᾶσα κυρίκ ἐισερχομένη ἐν αὐτῷ ἔχει τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ εὕρῃ ὅ,τι νεώτερον ἐπενόησεν ὁ συρμός, προερχόμενον ἀπὸ τὰ μεγαλότερα Εὐρωπαϊκὰ ἐργοστάσια καὶ διὰ τοῦτο εὐθηνὸν καὶ κομψὸν καὶ καλαίσθητον. Ἡ συλλογὴ δὲ πάντων τῶν εἰδῶν εἶναι τὸσον ποικίλη καὶ πλουσία, ὥστε μόνον με μίαν ἐπίσκεψιν δύναται τις νὰ προμηθευθῇ πάντα τὰ ἐξαρτήματα της γυναικείας ἐνδυμασίας. Νομίζομεν ὅτι πρᾶχομεν ἀληθῆ ἐκδούλευσιν εἰς τὰς συνδρομητριας μας συνιστῶσαι αὐταῖς τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἐμπορικὸν κατάστημα.